

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

Quæst. 6. Quæ si obligatio beneficiariorum ad residentiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

QVÆSTIVNCVLA VI.

Qua sit obligatio Beneficiarium
ad residentiam.

Residentia nomine intelligitur assiduitas commorationis in loco beneficii ad obsequia Ecclesiastica personaliter reddenda: unde colligitur (vt rectè obferuat Sylu. verbo: *Residentia*) illum, qui in loco beneficii commoraretur, sed nullum vnquam per se præstaret officium, cum posset & deberet, non censendum esse residere.

Ad residentiam igitur personalem eo modo intellectam, obligantur in primis omnes habentes beneficia, quibus animarum cura incumbit, vt expressè declaratur in Conc. Trid. sess. 23. c. 1. de ref. his verbis: *Cum præcepto diuino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, omnes suas agnoscere, &c. quæ omnia ab ijs nequaquam præstari, & impleri possunt, qui grægi suo non inuisigilant nec assunt, sed mercenariorum more deserunt, &c. declarat sancta Synodus; omnes Patriarchalibus Primatialibus, Metropolitanis ac Cathedralibus Ecclesijs præfectos obligari ad personalem in sua Ecclesia vel diœcesi residentiam; vbi intincto sibi officio desungi teneantur, &c. & infra: Eadem omnino, etiam quoad culpam, amissionem fructuum, & pœnas de curatis inferioribus, & alijs quibuscunque, qui beneficium aliquod Ecclesiasticum, curam animarum habens obtinent, sacro-sancta Synodus declarat, & dicitur. In illo tamen capite permittitur Episcopis singulis annis siue continuè, siue interruptè à suis Ecclesijs seu diœcesibus ex iusta aliqua causa abesse per duos aut ad summum tres menses.*

Ex eodem etiam capite colligunt Doctores curatos, seu parochos, & quosuis alios beneficium Ecclesiasticum curam animarum habens obtinentes, ab ecclesijs suis seu parochijs, per duos tantummodo menses siue continuè siue interruptè quotannis abesse posse, idq; non nisi iusta a-

liquet

liqua ex causa; & dūmodo idoneos vicarios ab ordinarijs approbatos substituunt; ita ut grex ipsorum curæ committitur; nihil ex eiusmodi absentia detrimenti patiatur.

Vtrum autem huius bimestris absentia causa per episcopum approbari debeat, illiusque licentia obtineri, non satis expressè declaravit Concilium: Lessius approbationem illam & licentiam episcopi requiri affirmat loco supra citato; Nauarrus verò cap. 25. num. 121. negat: videtur autem probabilissima sententia Laymanni sup. qui hac in re tutissimum esse dicit, cuiusque diocesis consuetudinem, & statuta Episcopalia sequi.

Qui autem siue Episcopi, siue curati ultra præfatum tempus à iure concessum non resident, præter culpam mortalem, quam incurrunt, etiam fructus pro tempore absentia suos non faciunt, vt habetur ex citato decreto Concilij: quod tamen Laym. intelligi posse existimat solum in casu, quo ex pastoris absentia damnum aliquod notabile illatum Ecclesie foret.

Quod spectat ad alios beneficiarios; qui officium aliquod in Ecclesijs, quibus ascripti sunt, personaliter præstare debent; quales sunt ij, qui obtinēt dignitates, canonicatus, præbendas vel portiones in cathedralibus vel collegiatis Ecclesijs; decrevit Concilium sess. 24. c. 12. de ref. vt illis non liceat vigore cuiuslibet statuti, aut consuetudinis, ultra tres menses ab eisdem Ecclesijs quolibet anno abesse: saluis nihilominus earum Ecclesiarum constitutionibus, quæ longius seruitij tempus requirunt; alioquin pro tempore absentia priuandos esse fructibus decernit; super qua re legitima cuiusque Ecclesie consuetudo consulenda est, & seruanda.

Sunt tamen quædam causæ, ob quas diuturnior absentia quorumcunque beneficiariorum etiam curam animarum habentium licita reddi potest, quales sunt (vt loquitur Conc. sess. 23. c. 1. *Christiana charitas, vrgens necessitas, debita obedientia, ac euident Ecclesia, vel Republica utilitas*: quæ tamen causæ, vt legitimæ censeantur, a superioribus probari debent, nisi quando absentia contingit

ob aliquod munus & reipublicæ officium Episcopatus, aut alijs beneficijs adiunctum.

QVÆSTIVNCVLA VII.

Quenam requirantur dispositiones, vt quis censetur idoneus ad beneficium aliquod Ecclesiasticum.

Prima est, vt sit ex legitimo thoro procreatus: illegitimus enim cuiuscunque beneficij incapax est, nisi cum eo dispensetur: dispensatio autem illa in Episcopatus & alijs beneficijs curam animarum habentibus non nisi per summum Pontificem dari potest; in alijs autem beneficijs simplicibus etiam per Episcopum. Ita habetur ex cap. 1. de filijs presbyterorum in 6.

Secunda est, vt sit saltem prima clericali tonsurâ initiatus, alias inhabilis censetur ad quoduis beneficium: id constat ex cap. *Cum Deo* 17. de rescriptis, & cap. *Ex literis* 6. de transactionibus. Requiritur præterea, vt is, qui Ecclesiam parochialem adeptus est, promoveatur ad ordinem presbyteratus intra annum à tempore pacificæ possessionis; alias ipso iure beneficio illo priuatus censetur. Ita cap. *Licet Canon* 14. & cap. *Commissa* 35. de electione in 6. qui autem dignitatem, personatum, præbendam, portionem & aliud simile beneficium in Ecclesijs Cathedralibus vel Collegiatis obtinet, tenetur infra annum ordinem officio sibi proprio conuenientem suscipere, v. g. si ad Evangelium cantandum ratione officij sui deputatus est, Diaconatum suscipere debet; si ad missam celebrandam, presbyteratum. In Ecclesijs tamen Cathedralibus tenentur Canonici intra annum ad Ordinem sacerum presbyteratus aut diaconatus, vel saltem subdiaconatus promoveri, vt statutum est in Conc. Trid. sess. 22. cap. 4. & sess. 24. cap. 12. qui verò Episcopatum adeptus est, nisi munus consecrationis intra tres menses suscepe-